

Predikan i Skepplanda och S:t Peders kyrkor 2020 av Tobias Bäckström

Heliga trefaldighets dag

”Gud – Fader, Son och Ande”

1 Mos 18:1-8

Apg 4:5-12

Joh 11:18-27

Ps: 10, 18, 664, 20, 726, 21

Gud är oåtkomlig för oss människor, han som är skaparen av universum är inte en del av denna världen. Han befinner sig inte i den rymd som vi kan se omkring oss.

Det spekuleras bland forskare om det eventuellt skulle finnas andra världar, andra universum är vårt. Men oavsett vad man kommer fram till där, är man överens om att vi aldrig kommer få veta det, hur avancerade teleskop vi än skulle få tillgång till. Någon information om andra universum skulle rent principiellt inte kunna ta sig från det ena universumet till det andra.

Det är på samma sätt med Gud, eller egentligen i ännu högre grad. Vi kan inte nå fram till honom. Vi är som fiskar i ett akvarium som inte kan ha något begrepp om rummet utanför och ännu mindre förstå vad havet är som de kommer ifrån.

Detta brukar kallas Guds *transcendens*: Gud står över sin skapelse, han är inte en del av skapelsen. Som vi bekänner i den nicenska trosbekännelsen: ”Jag tror på en enda Gud, allsmäktig Fader, skapare av himmel och jord, av allt vad synligt och osynligt är;”. Guds transcendens är något som brukar tillskrivas Fadern, skaparen.

Men det är inte hela sanningen om Gud. Han är också *immanent*, det betyder inneboende i sin skapelse. Han är fortfarande inte en del av sin skapelse men han är andligt närvarande överallt. Och det är en aspekt som brukar tillskrivas den Helige Ande. Då är det viktigt att betona att det inte handlar om ett opersonligt kraftflöde. I den Treenige finns inget opersonligt.

Om Guds transcendens betonas utan att tala om hans inneboende, hans immanens, då fastnar man i islams gudsbild. Allah står långt ifrån mäskligheten, utanför sin skapelse.

Men om man *bara* talar om Guds immanens så fastnar man i en österländsk syn på Gud, buddhism och hinduism till exempel där man tror att Gud och skapelsen är *ett*. Man har en panteistisk gudsbild där Gud och världen flyter ihop.

För att nå sanningen om Gud behöver vi alltså balans. Gud är inte en del av skapelsen, han står över den, men finns samtidigt närvarande överallt.

Ändå är det något som saknas. För det är ju inte riktigt sant att Gud inte är en del av sin skapelse. Sonen, den andra personen i Guds treenighet blev ju människa, antog en mäsklig kropp. Gud blev människa i Jesus Kristus, men Gud har aldrig upphört att vara människa. Sonen är fortfarande människa även nu när han sitter på sin Faders högra sida.

Treenighetsläran har vuxit fram ur de första kristnas erfarenhet av Gud och de heliga skrifterna, den lära som kommer till uttryck i våra trosbekännelser som formulerades under fornkyrkans tid.

Men behövs det formuleras läror och bekännelser om Gud. Räcker det inte med att tro på *något* som många brukar säga att de gör. De flesta har en tro på en högre makt, de flesta, eller kanske till och med alla, brukar nog också be till denne i krissituationer i livet. Ja, att tillvaron är större än vi kan mäta och väga, det anar de flesta. Och har vi Gud som vårt ursprung är det inte så konstigt.

Men Gud vill att vi lär känna honom, söker kunskap om honom: i skrifterna och kyrkans erfarenhet. Det är inte ovidkommande hur vi talar och lär om Gud. Hur vi tror att Gud *är* påverkar hur vi ser på oss själva och hur vi lever våra liv.

Kyrkans bekännelse är något som vi som enskilda kristna kan vila i. Jag behöver inte bara stödja mig på min egen tro utan också på tron hos kristna i alla tider, tron hos dem som gått före oss från apostlarna fram till vår tid.

Men det finns en gräns för människans förstånd och språkliga förmåga. Guds innersta väsen kan vi förstås aldrig komma åt. *Därför firar vi detta trons mysterium*, som vi säger i nattvardsbönen. Tron är ett mysterium och det centrala mysteriet i vår tro är den treenige Guden, Faderns och Sonens och Andens trefald och enhet.

Det som treenigheten vill säga oss är att Gud är *en* men inte *ensam*. Gud är gemenskap, Gud är kärlek och kärlek kan bara existera i en relation.

Och nu börjar vi komma in på den andra sidan av myntet. Gud är relation och har bjudit in oss, dig och mig i denna relation. Paradoxen är att Gud inte bara är den okände, den oåtkomliga och upphöjde, utan Gud är också den som har stigit ned till vår nivå och söker oss.

Gud är inte någon vi kan *gripa* utan någon vi får *gripas av*. Om Gud är vårt ursprung, skaparen av dig och mig och hela universum, då är Gud inget objekt vi kan undersöka eller studera. Tron på Gud handlar om att leva som om Gud finns och blanda in honom i våra liv. Han är ju redan en del av våra liv, men det handlar för oss att bli medvetna om detta, låta vår livserfarenhet också bli en Gudserfarenhet.

Och du får börja idag, just den här dagen som Gud gett dig, och den här mässan där den treenige kommer att närvara. När vi har burit fram nattvardsgåvorna så ber vi Fadern att han ska sända Anden över våra gåvor av bröd och vin så att de blir Sonen, Kristi kropp och blod. Fader, Son och Ande. Alla tre finns med. Vi tar emot Kristus men utan Fadern och Anden hade vi inte kunnat göra detta.